

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.053 van 14 juli 2016
in de zaak A. 219.538/XIV-37.086**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Linda Luytens
 kantoor houdend te 1090 Brussel
 Lakenselaan 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 juni 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 167.539 van 13 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 juni 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De beoordeling conform artikel 39/2, §1, 2°, *juncto* 39/76, § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. De materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Verzoeker voert ook nog de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, en van “de rechten van verdediging, in het bijzonder de principes van tegensprekelijkheid, wapengelijkheid en transparantie”, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze bepalingen en principes zou hebben geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Door te stellen dat verzoeker “omtrent een essentieel element van zijn relaas zijn verklaringen fundamenteel wijzigt zonder hiertoe een dienstige reden aan te reiken” geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen minstens impliciet aan dat hij de reden die verzoeker heeft opgegeven voor die ingrijpende wijzigingen in zijn verklaringen, met name omdat hij bang was om zijn betrokkenheid uit te leggen, niet als een dienstige verklaring aanvaardt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat “[n]a twee uitgebreide gehoren en kennisname van een negatieve beslissing plots een totaal ander gegeven inzake de essentie van zijn leefwereld en relaas aanvoeren, [...] een manifeste miskennis [is] van de medewerkingsplicht en [...] bezwaarlijk [kan] aanzien worden als een dienstig element om de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen”. Waar verzoeker aanvoert dat ‘dit geen afbreuk doet aan de directe aanleiding van zijn vlucht, met name de bedreiging door Assaeb ahl al Haq omwille van het weigeren van verdere medewerking’, gaat hij voorbij aan de vaststelling in het bestreden arrest dat “het niet geloofwaardig [werd] geacht dat een sjitische militie verzoeker [een soenniet] zou vragen om voor hun te werken”. Betreffende de invloed van verzoekers beweerde betrokkenheid bij de organisatie Shahid Al Mihad, ter staving waarvan hij terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een badge heeft bijgebracht, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest vast dat hij over die “organisatie / militie [...] niet de minste informatie bijbrengt zodat hij daarenboven niet aantoonst dat een vermeend lidmaatschap een reden zou kunnen zijn voor vluchtelingenrechtelijke vervolging”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien juli tweeduizend zestien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams